

Универзитет у Београду
Правни факултет
Булевар Краља Александра 67
Београд

ПРИМЉЕНО: 08 SEP 2025			
Опш. бр.	Број	Датум	Потпис
02	466/11	/	/

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Декан Правног факултета Универзитета у Београду, на предлог Изборног већа Правног факултета Универзитета у Београду од 21. јула 2025. године, донео је одлуку о расписивању конкурса за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту **једног наставника у звању ванредног професора за Грађанскоправну ужу научну област – предмети: Наследно право и Облигационо право**, на Правном факултету Универзитета у Београду. Конкурс је објављен у „Службеном гласнику РС“, бр. 68/2025, од 1. августа 2025. године и у публикацији Националне службе за запошљавање „Послови“, бр. 1156–1157 од 6. августа 2025. године.

На седници од 21. јула 2025. године, Изборно веће Правног факултета Универзитета у Београду, на предлог Катедре за грађанско право, одредило је Комисију за писање извештаја о пријављеним кандидатима у следећем саставу: 1° *др Дејан Ђурђевић*, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду (председник комисије), 2° *др Марија Караникић Мирић*, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, 3° *др Марко Ђурђевић*, ванредни професор Правног факултета Универзитета у Београду, 4° *др Јелена Видић*, редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду и 5° *др Михајло Цветковић*, ванредни професор Правног факултета Универзитета у Нишу.

На конкурс се пријавио *др Милош Вукотић* као једини кандидат. Након што је прегледала биографију кандидата, у смислу члана 14. Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду, Комисија има част да Изборном већу Правног факултета Универзитета у Београду поднесе следећи:

ИЗВЕШТАЈ

МИЛОШ ВУКОТИЋ

1. БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

Милош Вукотић је рођен 27. јуна 1991. године у Београду.

Завршио је Основну школу „Бранко Радичевић“ и Трећу београдску гимназију. Правни факултет Универзитета у Београду уписао је 2010. године, а дипломирао је 25. јуна 2014. године са просечном оценом 10,00. Проглашен је за студента генерације и носилац је награде Фондације „Проф. др Мирко Васиљевић“. Завршио је мастер студије на Правном факултету Универзитета у Београду, компаративноисторијски подмодул,

одбранивши мастер рад на тему „Казнена накнада у упоредноправној перспективи“ са оценом 10. Завршио је мастер студије на Правном факултету Универзитета у Београду, наследноправни подмодул, одбранивши мастер рад на тему „Алеаторност уговора о доживотном издржавању“ са оценом 10. Завршио је докторске студије на Правном факултету Универзитета у Београду одбранивши с одликом докторску дисертацију на тему „Наследивост права на накнаду неимовинске штете“.

Био је полазник Међународне летње школе европског приватног права Универзитета у Салцбургу, која се одржавала у Салцбургу у јуну и јулу 2015. године.

Био је на студијским боравцима на Рупрехт-Карл Универзитету у Хајделбергу у периоду јул-август 2011. и на Међународној летњој школи Универзитета у Бечу, која је организована у Штроблу у јулу и августу 2013. У оквиру ове летње школе стекао је Диплому европских студија са највишим одликама. Један од курсева на летњој школи био је и European Private Law – The Civilian Tradition. Све курсеве положио је са највишом оценом.

У септембру 2017. године боравио је на Европа институту Универзитета у Сарбрикену као добитник стипендије Немачке службе за академску размену (DAAD) у оквиру пројекта „SEE EU Cluster of Excellence in European and International Law“.

Од 2018. до 2021. године обављао је дужност секретара Катедре за грађанско право. Био је члан комисије за акредитацију Правног факултета (2018–2019) и члан комисије за организацију пријемног испита (2019). Од 2019. до 2021. године учествовао је у раду редакције Анала Правног факултета у Београду као секретар редакције.

Учествује на научном пројекту Правног факултета Универзитета у Београду „Идентитетски преображај Србије: Реформа грађанског права“ од 2017. године. Од 2018. до 2023. учествовао је на научном пројекту Министарства просвете, науке и технолошког развоја „Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније“.

Члан је Српског удружења за правну и социјалну филозофију и Српског удружења за економску анализу права.

Волонтерски је радио на Међународној конференцији наставника енглеског језика (5th ELTA IATEFL Conference – Београд, 18-20. мај 2007.), Међународној конференцији наставника енглеског језика (6th ELTA IATEFL Conference – Београд, 18-20. мај 2008), као и у адвокатском ортачком друштву „Стојковић и Прекајски“ (мај-јун 2014).

Био је носилац Стипендије града Београда за студенте високошколских установа (2012-2013.), Стипендије Фонда за младе таленте Републике Србије (2013-2014.) и награде Фондације „Проф. Др Мирко Васиљевић“ за најбољи рад из области трговинског права за 2014. годину.

Учествовао је на такмичењу ученика основних школа из историје и остварио запажене резултате (приложене дипломе). Током студија узео је учешће у XXI Annual Willem C. Vis International Commercial Arbitration Moot у Бечу од 11. до 17. априла 2014, где је учествовао као говорник за питања из области процедуралног права међународне трговинске арбитраже, као члан тима Правног факултета у Београду који је остварио 8.

место у конкуренцији 290 тимова који су учествовали у усменим рундама такмичења и који је добио „Honourable Mention“ за свој меморандум за тужиоца.

Учествовао је у изради нацрта Закона о услугама као правни асистент у експертском тиму за спровођење пројекта „Јачање сектора услуга“ који је спроводила консултантска кућа „European Consulting Group“ (јул 2015 – јануар 2016). У оквиру овог пројекта радио је на анализи српског законодавства у светлу Директиве 2006/123/EЗ о услугама на унутрашњем тржишту, на изради нацрта Закона о услугама, на преводу нацрта, а одржао је и неколико тренинг сесија на којима је представљен нацрт закона.

Говори енглески (приложена диплома Cambridge ESOL CPE, ниво CEF C2) и немачки језик (приложена диплома Goethe-Zertifikat C1, ниво CEF C1). Поседује средњи ниво знања руског и пасивно знање латинског језика.

Према допису који је Декан Правног факултета доставио Катедри за грађанско право, Милош Вукотић је први пут засновао радни однос на Правном факултету Универзитета у Београду у звању сарадника у настави 1. фебруара 2016. године. Одлукама Изборног већа Правног факултета Универзитета у Београду биран је два пута у звање асистента за Грађанскоправну ужу научну област за предмет Наследно право (прва одлука донета је 25. јануара 2017. године, а друга 23. децембра 2019. године). На основу тих одлука два пута је засновао радни однос на одређено време у звању асистента: од 2. фебруара 2017. године до 2. фебруара 2020. године и од 10. јануара 2020. до 9. јануара 2023. На предлог Изборног већа Правног факултета Универзитета у Београду, Веће научних области правно-економских наука Универзитета у Београду је 2. фебруара 2021. године донело одлуку о избору Милоша Вукотића у звање доцента за Грађанскоправну ужу научну област, те је Милош Вукотић 9. фебруара засновао радни однос на Правном факултету Универзитета у Београду у звању доцента на период од пет година, закључно с даном 8. фебруар 2026.

2. РАДОВИ

Током студија Милош Вукотић је израдио следеће семинарске радове:

- „Опозивост понуде“, семинарски рад из облигационог права, 2012;
- „Критички осврт на правни режим општих услова пословања у српском праву“, 2014.

Написао је и одбранио два мастер рада:

- Алеаторност уговора о доживотном издржавању (2016)
- Казнена накнада у упоредноправној перспективи (2015)

Написао је и одбранио докторску дисертацију:

- Наследивост права на накнаду неимовинске штете (2020)

Написао је научну монографију:

- Пребијање потраживања (2024)

Био је уредник међународних научних зборника радова:

- History of Legal Sources: The Changing Structure of Law (eds. Andreja Katančević, Miloš Vukotić, Sebastiaan Vandenbogaerde, Valerio Massimo Minale), Belgrade 2018.
- Aron Barak: Sudija i teoretičar prava (ur. Budimir P. Košutić, Jasminka Hasanbegović, Marija Karanikić Mirić, Tanasije Marinković, Bojan Spaić, Nina Kršljanin, Miloš Vukotić, Vanja Eror), Beograd 2016.

До избора у звање доцента Милош Вукотић је објавио следеће радове:

- „Наследивост права на накнаду неимовинске штете“, докторска дисертација, одбрањена с одликом 16. јула 2020. године на Правном факултету Универзитета у Београду;
- „Уговор о уступању и расподели имовине за живота као правни основ за пренос породичног предузећа“, Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2020) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет (прихваћено за објављивање) (M44);
- „Наслеђивање предузећа и нужни део“, Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2019) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет, Београд 2019, 539–552 (M44);
- „Неимовинска штета правних лица“, Право и привреда, бр. 7–9/2019, 451–468 (M51);
- „Наслеђивање предузећа“, Право и привреда, бр. 10–12/2018, 165–195 (M51);
- „Задржавање права својине у уговору о продаји“, Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2018) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет, Београд 2018, 503– 529 (M44);
- „Laesio Enormis in Serbian Law: Historical and Comparative Perspective“, History of Legal Sources: The Changing Structure of Law (eds. Andreja Katančević, Miloš Vukotić, Sebastiaan Vandenbogaerde, Valerio Massimo Minale), University of Belgrade Faculty of Law – Association of Young Legal Historians, Belgrade 2018, 187–202 (M14);
- „Раскид уговора о доживотном издржавању због поремећених односа“, Правни живот, бр. 10/2017, 755–772 (M51);
- „Importance of Will Execution Formalities in Serbian Law“, Law and Transition: Collection of Papers, B. Milisavljević, T. Jevremović-Petrović, M. Živković (eds.), Beograd 2017, стр. 473–486 (M31);
- „Influence of Objective Elements on the Interpretation of Wills“, Pravni vjesnik, br. 1/2017, стр. 9–29 (M23).

- „Pārskats par Serbijas mantošanas tiesībām“ („Serbian Law of Succession: An Overview“ – превод на естонски), Jurista Vārds, Nr. 3 (957), Rīga 2017, 20–23;
- „Social Policy in Serbian Tort Law: The Case of Vicarious Liability for Employees“, Pomniki prawa na przestrzeni wieków, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Краков 2017, 255–264 (M31);
- „Субјективно и објективно тумачење тестаментa“, Арон Барак: судија и теоретичар права (ур. Будимир Кошутих и др.), Српско удружење за правну и социјалну филозофију (IVRSrbija) – Досије студио, Београд 2016, стр. 132–149 (M44);
- „Усаглашавање права Републике Србије с Директивом 2006/123/ЕЗ о услугама на унутрашњем тржишту“ (коауторски рад са проф. др Маријом Караникић Мирић), Перспективе имплементације европских стандарда у правни систем Србије (ур. Стеван Лилић), књига 5, Београд 2015, стр. 189–212 (M44);
- „Критички осврт на правни режим општих услова пословања у српском праву“, Право и привреда, бр. 7–9/2014, стр. 375–390 (M51);
- „The Liability of the State for Damage Caused by Terrorist Acts and During Public Demonstrations and Manifestations under Article 180 of the Serbian Obligations Act“, De iure publico: Z dziejów prawa publicznego, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Краков 2014, стр. 181–191 (M31).
- „Опозивост понуде у контексту европске правне теорије“, Перспективе имплементације европских стандарда у правни систем Србије (ур. Стеван Лилић), књига 3, Београд 2013, стр. 345–361 (M44);
- „D.12.4.16 – купопродаја или неосновано обогаћење?“, Анали правног факултета у Београду, бр. 2/2012, стр. 378–390 (M24).

Наведени радови већ су анализирани у извештајима комисија које су предложили да се Милош Вукотић изабере у звање асистента односно доцента, тако да ће у овом извештају бити анализирани само радови које је Милош Вукотић објавио након избора у звање доцента.

Након избора у звање доцента, објавио је следеће радове:

- „Пребијање потраживања“, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2024, ISBN: 978-86-6132-123-8 (M42);
- „Уговорна казна: границе кажњавања у уговорном праву“, Грађанско право у покрету – трансформација пре кодификације (ур. Марија Караникић Мирић, Милош Живковић), Правни факултет Универзитета у Београду 2024, 147–181 (M44);
- „A Comparative Perspective on the Liability of Heirs“, Анали Правног факултета у Београду, бр. 1/2024, 47–70 (M23);
- „Insolvency Set-Off and Close-Out Netting under Serbian Law“, Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2023) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет 2023, 96–113 (M44);

- „Обриси установе пребијања у српском праву“, Анали Правног факултета у Београду, Посебан број у част професора Михаила Константиновића, 2022, 453–484 (M24);¹
- „Значај извршиоца тестаментa за наслеђивање предузећа“, Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2022) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет, 2023, 86–104 (M44);
- „Раскид или ревизија? Правне последице промењених околности“, Усклађивање пословног права са правом Европске уније (2021) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет, 512–526 (M44);
- „From Coronation to Coronavirus: Frustration of Contract and Covid-19“, Legal System in the Period of the New Reality, University of Priština – Kosovska Mitrovica, Kosovska Mitrovica 2021, 23–43 (M33);
- „Правне последице смрти даваоца издржавања“, Анали Правног факултета у Београду, бр. 1/2021, 207–230 (M24).

„Пребијање потраживања“, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2024

Монографија „Пребијање потраживања“ садржи темељну и свеобухватну научну анализу установе пребијање. У њој се објашњава појам пребијања потраживања, историја развоја пребијања као установе, те се анализирају бројни теоријски и практични проблеми који се јављају у вези са пребијањем. Аутор је детаљно расправио бројне аспекте пребијања потраживања, узимајући у обзир не само српско право и правну праксу, него и решења других правних система, као и страну теорију и практично искуство. По обиму тема које су обрађене у овој монографији, по садржајности расправе, по обиму коришћене домаће и стране литературе, ова монографија представља изузетан допринос српској науци грађанског права. Она је изузетно значајна још и по томе што је пионирски подухват у српској правној теорији јер до сада није било научних монографија на српском језику које су искључиво посвећене установи пребијања потраживања.

Аутор је најпре пружио исцрпан увод у тему пребијања и правне изазове који се јављају у вези са њом. Детаљно је представио историјски развој ове установе и објаснио његов значај за савремена правила о пребијању. Аутор је затим детаљно анализирао различите функције и циљеве пребијања. У овом делу аутор је учинио значајан научни допринос тиме што је поред функције поједностављења исплате, која се често наводи као основна функција пребијања, нагласио друге функције пребијања које су од велике практичне важности, као што је обезбеђујућа функција, функција остварења правичности и функција смањења кредитног ризика.

¹ Овај рад је изложен на научној конференцији Конференција „Сећање на професора Михаила Константиновића – 70. годишњица часописа Анали Правног факултета у Београду, Београд 5–6. октобар 2023.

У централном делу монографије анализирани су услови пребијања и начини на који се пребијање остварује. Аутор је темељно објаснио смисао различитих услова пребијања и аргументовано критиковао недостатке постојећих решења, како у српском, тако и у другим правним системима. Аутор је посебну пажњу посветио питању ретроактивног дејства пребијања и пребијању са застарелим потраживањем, истичући да су постојећа правила последица правне традиције и да нису сасвим у складу с циљевима пребијања. Осим тога, објаснио је правила о урачунавању пребијања и како би их требало тумачити с обзиром на смисао установе пребијања.

Дискусија о условима и начину пребијања садржи и детаљно поређење различитих система пребијања и њихових предности и недостатака. На основу исцрпне расправе, аутор је извео закључак да је пребијање на основу једностране изјаве воље најбоље и најшире прихваћено решење. Објашњена су различита схватања о правној природи пребијања, те је размотрено и питање да ли пребијање представља јединствену установу облигационог права или се ради о више различитих уснова пребијања, у зависности од контекста у којем се пребијање истиче. Уговорне и законске границе пребијања такође су детаљно објашњене у посебном одељку.

У последњем делу монографије, аутор је представио пребијање у неколико специфичних случајева: пребијање у судском поступку, пребијање у стечају, пребијање с елементом иностраности и пребијање у арбитражном поступку. Сви ови посебни случајеви пребијања анализирани су детаљно, уз аргументовану критику постојећих решења и предлоге *de lege ferenda*. У сваком одељку аутор је успешно употпунио претходну расправу о пребијању тако што је установу пребијања посматрао из угла процесног, стечајног, арбитражног и међународног приватног права. Аутор је указао на сложена питања која се јављају у вези са пребијањем у односима са елементом иностраности и објаснио потенцијална решења за одређивање међународне надлежности и меродавног права. Аутор је такође детаљно представио изазове које пребијање ствара у међународној арбитражној пракси и објаснио покушаје да се ти изазови превазиђу. Посебну пажњу аутор је посветио пребијању у стечају, будући да се у контексту стечаја остварује најважнија функција пребијања – обезбеђење потраживања. Поред основних правила стечајног права, аутор је анализирао и правила о посебним случајевима уговорног пребијања који постоје у пракси финансијских уснова.

Имајући у виду наведени обим и детаљност научне расправе у овој монографији, може се закључити да она несумњиво представља изузетан допринос српској правној науци и да ће бити референтно дело за све правнике који се буду озбиљније бавили пребијањем потраживања. Аутор је установу пребијања објаснио детаљно и свеобухватно, анализирао је главне проблеме, учинио бројне предлоге *de lege ferenda*, не губећи из вида сложени однос пребијања с другим правилима грађанског права, као ни решења из других правних система. Зато је ова монографија од једнаке користи не само за будуће научна истраживања, него и за боље разумевање и сналажење у правној

пракси. Нема сумње да ће монографија *Пребијање потраживања* бити незаобилазно дело за све оне који се буду бавили питањима уговорне одговорности.

„Уговорна казна: границе кажњавања у уговорном праву“, Грађанско право у покрету – трансформација пре кодификације (ур. Марија Караникић Мирић, Милош Живковић), Правни факултет Универзитета у Београду 2024, 147–181.

У овом раду аутор је истражио и објаснио најважнија практична и теоријска питања у вези са установом уговорне казне. Аутор је представио историјски развој уговорне казне, објаснио њене функције и однос између тих функција и других правила о уговорној казни, анализирао начине на које се дужници штите од претераних уговорних казни и пружио садржајан упоредноправни преглед правила о уговорној казни.

Овај рад садржи темељну дискусију о заштити дужника од неправичних уговорних казни. Аутор је анализирао правила која се односе на уговарање казне и која гарантују слободан и информисан пристанак на уговорну казну, а затим је објаснио и критички размотрио правила о смањењу претерано високих уговорних казни и правила о ништавости казни које су противне добрим обичајима. Аутор наглашава да ништавост услед повреде добрих обичаја мора да има предност над смањењем претеране уговорне казне када постоје индиције да је казна уговорена на несавестан начин – злоупотребом неког односа неједнакости између странака. Аутор такође анализира факторе који се узимају у обзир када суд процењује адекватност висине уговорне казне и критикује једностраност и недоследност судске праксе која често полази од висине настале штете, занемарујући обезбеђујућу функцију уговорне казне и потребу да она буде ефикасно средство притиска на дужника.

Поред тога, аутор је детаљно објаснио разлику у приступу уговорној казни између континенталних и англосаксонских правних система и показао како се установа уговорне казне, односно унапред уговорене накнаде, развијала у енглеском праву. Аутор је објаснио историјске разлоге због којих је уговорна казна начелно забрањена у енглеском праву, али је такође показао да се у пракси дозвољава веома велика слобода у одређивању уговорене накнаде, чиме се, у великој мери, релативизује начелна забрана уговорних казни.

Аутор закључује да је уговорна казна корисна установа уговорног права која олакшава закључење и гарантује испуњење уговора, те олакшава накнаду штете у случају да уговор буде повређен. Аутор такође истиче значај ограничења уговорне казне у интересу дужника јер у пракси постоји значајан ризик од злоупотребе неједнаких преговарачких позиција, нарочито када се уговорне казне намећу у оквиру општих услова пословања. Правила српског права оцењена су као адекватна и флексибилна, а главни недостатак уговорне казне препознат је у правној неизвесности због могућности да суд смањи висину казне или нађе да је несавесно уговорена.

Овај рад се истиче веома детаљном, аргументованом и добро утемељеном расправом о уговорној казни. Аутор је користио релевантну литературу и пружио убедљиву критику правила о уговорној казни, при чему је посебно јасно и доследно објашњена веза између циљева уговорне казне и правила која служе заштити дужника. Овај рад је важан извор информација не само о појму и смислу уговорне казне, него и о упоредноправним решењима и историјском развоју ове важне установе.

„A Comparative Perspective on the Liability of Heirs“, Анали Правног факулета у Београду, бр. 1/2024, 47–70.

Овај рад садржи темељну упоредноправну студију о системима одговорности наследника за дугове оставиоца и критику решења које је усвојено у српском праву. Аутор је анализирао предности и недостатке различитих правних механизма којима се уређује одговорност наследника за дугове оставиоца, имајући у виду сложени сукоб интереса између наследника, њихових поверилаца и оставиочевих поверилаца. Аутор је такође пружио историјски увод у тему одговорности наследника за дугове оставиоца и посебну пажњу је посветио сложеним питањима која се јављају у случају санаследништва.

Аутор најпре анализира системске разлике између англосаксонских и континенталноевропских правних система по питању дугова који терете заоставштину и објашњава предности и недостатке различитих концепција о одговорности наследника. Аутор затим детаљно објашњава механизме уређења и ограничења одговорности наследника у континенталноевропским правима: попис заоставштине (*beneficium inventarii*), позивање поверилаца, одвајање заоставштине од имовине наследника (*separatio bonorum*) и временска ограничења за остваривање потраживања против дужникових наследника. У раду се подвлачи

На основу резултата упоредноправног истраживања, те имајући у виду циљеве правила о одговорности наследника за дугове оставиоца, аутор износи аргументовану критику решења српског права, истичући недостатак флексибилности и немогућност наследника да ефикасно ограничи своју одговорност на имовину која припада заоставштини. Аутор је подвукао да неизвесност у погледу одговорности наследника за оставиочеве дугове не утиче само на позицију наследника, већ се негативно одражава и на одлуке које је оставилац донео за живота. Поред тога, немогућност спровођења стечајног поступка над заоставштином доводи повериоце оставиоца у опасност од неправичног намирења њихових потраживања. Аутор предлаже да се постојећи систем допуни правним средствима која би наследницима омогућила да своју одговорност ограниче на имовину коју су наследили и која би повериоцима оставиоца обезбедила сразмерно и правично намирење потраживања у случају да је заоставштина презадужена. Аутор закључује да сложена, али флексибилна правила о одговорности наследника више одговарају потребама правичности и правне сигурности него једноставна и строга правила која тренутно постоје у српском праву.

Овај рад представља важан допринос науци грађанског права јер су у њему систематично и аргументовано објашњени системи одговорности наследника за дугове оставиоца. Расправа је детаљна и заснована на релевантној домаћој и страној литератури, а обухвата не само теоријска, већ и практична питања која се јављају у вези са одговорношћу наследника за дугове оставиоца. Поред система одговорности који постоје у континенталним правима, аутор је детаљно објаснио разлику између англосаксонских и континенталних права и показао како се она односи на ефикасност расправљања заоставштине. Посебна вредност рада истиче се у прецизном истицању недостатака правила која су прихваћена у српском праву и у конкретним предлозима за отклањање тих недостатака. Због обима, садржајности и квалитета расправе, овај рад може да послужи као смерница приликом реформе правила о одговорности наследника за дугове оставиоца.

„Insolvency Set-Off and Close-Out Netting under Serbian Law“, Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2023) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет 2023, 96–113.

У овом раду аутор анализира и критикује правила о пребијању у стечају и правила о такозваном *close-out netting*-у у српском праву. Аутор објашњава значај пребијања у стечају као *de facto* средства за обезбеђење потраживања и као установе која смањује системски кредитни ризик. У раду се пореде различита правила о пребијању у стечају и анализира се њихов практични значај с обзиром на правичност намирења поверилаца и на потребу очувања стабилности у промету.

На основу анализе енглеског, немачког, аустријског, француског и швајцарског права, као и водећих наднационалних модел правила, аутор показује да је у упоредном праву доминантно решење којим се пребијање у стечају привилегује у циљу што потпунијег намирења поверилаца и смањења системског ризика. Пребијање, по правилу, може да обухвати потраживања која су услове за пребијање испунила тек по отварању стечајног поступка. Насупрот томе, српски законодавац се определио за рестриктивно решење које дозвољава пребијање само у погледу оних потраживања која испуњавају услове за пребијање у часу подношења предлога за отварање стечајног поступка. Аутор аргументовано критикује ово решење као непрактично, неправично и потенцијално опасно за стабилност привредног система и предлаже да се оно замени либералнијим решењем, које је, између осталог, већ било прихваћено у српском праву у Закону о стечају из 1929. године.

У другом делу рада аутор анализира правила о *close-out netting*-у у српском праву и објашњава њихове недостатке и системску противречност с правилима о пребијању у стечају. Аутор истиче да је *close-out netting*, као посебна врста уговорног пребијања, дозвољен под веома либералним условима највећим учесницима на тржишту капитала (држава, централне банке и финансијске институције), што се може сматрати неправичним разликовањем између учесника на тржишту у зависности од њихове економске снаге. Аутор такође наводи да су ова правила некритички преузета

под утицајем права Европске уније и да стоје у оштрој супротности с правилима о пребијању у стечају која су врло рестриктивна, чиме се додатно погоршава неравноправност учесника на тржишту.

Аутор закључује да је неопходно реформисати правила о пребијању у стечају како би се проширио значај пребијања као средства обезбеђења потраживања и да је неопходно размотрити правила о *close-out netting*-у која привилегују веома узан круг учесника на тржишту.

У овом раду аутор пружа аргументовану и добро утемељену критику правила српског стечајног права и детаљно објашњава значај пребијања у стајњу и практичне циљеве који се пребијањем остварују. Аутор је користио релевантну домаћу и страну литературу и указао на бројне релевантне проблеме стечајног пребијања, укључујући и питања која се јављају у вези са посебном врстом пребијања на финансијском тржишту. Поред несумњивог квалитета научне расправе, овај рад се истиче и врло релевантном темом, која је од великог значаја за привредну праксу.

„Обриси установе пребијања у српском праву“, Анали Правног факултета у Београду, Посебан број у част професора Михаила Константиновића, 2022, 453–484.

Овај чланак садржи свеобухватну и темељну анализу и критику правила о пребијању потраживања у српском праву. Аутор је анализирао теоријски и практични значај пребијања и објаснио главне дилеме које се јављају у вези са уређењем ове правне установе. Аутор је представио све облике пребијања у српском праву и указао на њихове предности и недостатке, посебно имајући у виду искуства из упоредног права и закључке правне теорије.

У раду се најпре дефинише установа пребијања и њени главни облици, уз упућивање на историју те установе и њене функције у савременом праву. Затим се детаљно анализирају и критикују правила о једностраном пребијању на основу правног посла. Аутор критикује правило о ретроактивном дејству пребијања и предлаже *ex nunc* дејство као алтернативу која више одговара циљевима пребијања. Поред тога, аутор посвећује посебну пажњу питању ликвидности потраживања и објашњава да се ради о чисто процесном аспект пребијања. Аутор аргументовано критикује српског законодавца због тога што је пребијање условио доспелошћу оба потраживања, иако би, по логици ствари, било неопходно да је доспело само активно потраживање. Дискусија у овом чланку обухвата и друге важне теме као што су пребијање застарелим потраживањем, одступања од услова узајамности потраживања и појам истородности потраживања. Аутор је објаснио смисао сваког од ових услова и учинио предлоге *de lege ferenda* у погледу позитивних прописа који нису у складу са смислом и циљевима пребијања.

Поред темељне анализе пребијања на основу вансудске изјаве, аутор је посебну пажњу посветио питању пребијања у парничном поступку. Пошто се истицањем пребијања у судском поступку истовремено врши правни посао и парнична радња, јављају се врло занимљива и сложена питања о односу између материјалноправних и процесноправних дејстава изјаве о пребијању. Аутор је анализирао ова питања и понудио решење по којем се материјалноправно и процесноправно дејство везују, тако да изјава о пребијању не доводи до престанка потраживања ако не производи дејство као процесна радња. Аутор је такође дискутовао о питању литиспенденције у случају приговора пребијања, о разликама између приговора пребијања и компензационе противтужбе, као и о надлежности суда и арбитражног трибунала да одлучи о пребијању. Поред тога, аутор је критиковао домаћу судску праксу због тога што је пребијање у судском поступку издвојила у посебну врсту пребијања која има битно другачије дејство од вансудског пребијања, чиме се нарушава концепција о јединственој материјалноправној установи пребијања и чиме се учесници у промету стављају у неравноправан положај.

У последњем делу рада аутор анализира пребијање у стечајном поступку, приказује историју развоја те врсте пребијања у српском праву и критикује недостатке постојећег решења. Аутор је детаљно размотрио проблеме који се јављају у вези са пребијањем у стечају и подробно је објаснио развој ове установе у српском праву. На крају се закључује да је пребијање у стечају дозвољено на основу општих правила о пребијању, као и у већини правних система, али да му се постављају значајна додатна ограничења, чиме се ствара посебна врста пребијања.

На крају се закључује да српско право познаје развијен и логичан систем законских правила о пребијању, који је сасвим у складу с европском правном традицијом, али који се може критиковати због ретроактивног дејства пребијања, због захтева да оба потраживања буду доспела и због посебних правила за пребијање у судском поступку. Аутор подвлачи да су српска правила о пребијању довољно развијена и добро прихваћена у правној пракси, али да би се реформом правила о пребијању омогућило још боље уређење ове установе.

Овај чланак се истиче прецизном, систематичном и детаљном анализом правила о пребијању у српском праву. Он садржи велики број корисних информација, заснива се на релевантној литератури и дефинише главне проблеме у вези са пребијањем потраживања. Аутор је јасно представио предности и недостатке постојећег решења и указао на потенцијалне правце реформе. Овај рад је ће бити од велике важности за сва истраживања о пребијању у српском праву.

„Значај извршиоца тестаментa за наслеђивање предузећа“, Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2022) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет, 2023, 86–104.

У овом раду се анализира значај који установа извршиоца тестаментa може да има за наслеђивање предузећа и других имовинских целина које захтевају стручно управљање. Аутор најпре објашњава изазове који се јављају у вези са наслеђивањем предузећа и наглашава потребу да се очува континуитет у одлучивању и пословању како се период неизвесности који настаје смрћу власника не би негативно одразио на успех и вредност предузећа. Аутор затим дефинише установу извршиоца тестаментa и објашњава домаћај те установе у српском праву кроз правила о постављању, овлашћењима и договорности извршиоца тестаментa. У закључку се истиче да установа извршиоца тестаментa може да буде од велике користи приликом наслеђивања предузећа зато што пружа велику флексибилност да се одреди лице које ће помоћи наследницима да реше питања наслеђивања и да очувају стабилност у пословању предузећа до момента када постану спремни да преузму руководеће улоге.

Дискусија у овом раду је веома детаљна и добро утемељена на релевантној литератури. Аутор је анализирао и објаснио главне проблеме који се јављају у вези са улогом извршиоца тестаментa. Показао је како је ова установа уређена у српском праву и направио корисно поређење с правилима немачког права како би указао на недостатке српске регулативе. Аутор је такође анализирао значај извршиоца тестаментa за различите врсте предузећа, истичући проблеме који се јављају код друштава лица. Посебна пажња посвећена је постојећим правилима компанијског права која дозвољавају да извршилац тестаментa врши чланска права наследника, што се односи и на период пре доношења оставинског решења, чиме се значајно умањује неизвесност у пословању до које долази због смрти власника. Поред тога, аутор на више места указује да је установа извршиоца тестаментa посебно значајна због своје флексибилности јер се извршилац може поставити под условима који одговарају околностима појединачног случаја.

На крају, аутор закључује да установа извршиоца тестаментa има велики потенцијал да олакша и осигура успешно наслеђивање предузећа, али да се недовољно користи у српском праву и да је свест о значају извршиоца тестаментa и даље недовољно развијена у домаћој пословној и правној пракси. Аутор наглашава да правни прописи нису препрека, већ да је неопходно развијање свести о важности планирања наслеђивања, нарочито у вези са породичним предузећима.

Овај рад се истиче актуелношћу теме и квалитетном научном расправом заснованом на релевантној литератури. Аутор је детаљно објаснио корисност установе извршиоца тестаментa за наслеђивање предузећа, с посебним освртом на значај те установе у другим правним системима. Поред тога, аутор је објаснио како би се постојећа правила српског права могла користити у циљу ефикаснијег и сигурнијег преноса предузећа.

„Раскид или ревизија? Правне последице промењених околности“, Усклађивање пословног права са правом Европске уније (2021) (ур. Вук Радовић), Универзитет у Београду – Правни факултет, 512–526.

У овом раду аутор пореди и критикује две концепције о значају промењених околности за судбину уговора. Према једној концепцији, страна која је погођена променом околности може да захтева једино судских раскид уговора, док се измена уговора може спровести само уз пристанак друге стране. Према другој концепцији, која доминира у упоредном праву, страна погођена променом околности може да захтева да суд ревидира уговор тако да се он прилагоди новонасталим околностима ако је то могуће с обзиром на циљ уговора и намеру уговорника.

Након дефинисања проблема промењених околности и кратког историјског прегледа, аутор је објаснио да уговор представља споразум о расподели ризика, али споразум који не обухвата све ризике који се могу остварити. Од уговорника се не може очекивати да узму у обзир ризике који нису уобичајени у одређеном послу или чије је наступање мало вероватно. Према томе, аутор истиче да је смисао правила о промењеним околностима у прерасподели ризика који није обухваћен споразумом између странака.

Аутор је детаљно анализирао предности и недостатке раскида и ревизије уговора због промењених околности и закључио да је ревизија значајно боље решење јер дозвољава очување уговора уз прилагођавање новим околностима кад год је то могуће имајући у виду смисао уговора. Аутор критикује схватање да суд не сме да се меша у споразум странака и да је зато ограничен на раскид уговора ако странке не могу да се сагласе о ревизији. Према мишљењу аутора, ревизија уговора представља мању повреду начела обавезности уговора него његов раскид јер уговор остаје на снази уз измене које одговарају новим околностима, при чему се узима у обзир изворни смисао и циљ уговора. Поред тога, истиче се да такво решење показује поверење према судовима да су способни да правично одмере интересе уговорника и да сачувају њихов уговор тако да штета сваке стране буде што мања.

Ограничавање судова на раскид уговора има предност предвидљивости последица, али аутор истиче да ту предност не треба преценити јер и даље може постојати неизвесност у погледу последица раскида. Осим тога, истиче се да строжа санкција (раскид уговора) утиче на судове да поставе строже критеријуме када процењују да ли је уопште дошло до правно релевантне промене околности, што може да умањи значај ове установе и доведе до неправичних последица.

Аутор је анализирао и правила српског права и указао на то да српско право није у потпуности затворен систем јер се код уговора о доживотном издржавању предвиђа могућност судске измене уговора у случају промењених околности. Ово одступање од

начелног приступа српског законодавца аутор објашњава особеностима уговора о доживотном издржавању, посебно дуготрајним извршењем чинидаба, због којих раскид уговора може да има веома негативне последице за уговорнике.

Овај рад садржи садржајну и добро утемељену студију о утицају промењених околности која је заснована на релевантној домаћој и страниј литератури и која прецизно указује на предности и недостатке различитих решења прихваћених у упоредном праву. Осим тога, у овом раду садржана је утемељена критика решења српског права и објашењен је практични ефекат различитих правила о промењеним околностима.

„From Coronation to Coronavirus: Frustration of Contract and Covid-19“, Legal System in the Period of the New Reality, University of Priština – Kosovska Mitrovica, Kosovska Mitrovica 2021, 23–43.

Овај рад садржи историјску и упоредноправну студију о значају промењених околности у уговорном праву. Аутор је детаљно објаснио развој правила о промењеним околностима у англосаксонској правној традицији и анализирао значајне судске одлуке које показују основне елементе правила о осујећењу уговора (*frustration of contract*).

Аутор је такође објаснио развој правила о промењеним околностима у немачком и француском праву, истичући практични значај ове установе. Аутор је нагласио да се установа промењених околности изборила за признање упркос значајним напорима да се правна сигурност уговора заштити од могућности измене или раскида због промењених околности.

На крају аутор пореди различита решења упоредног права и закључује да флексибилна решења имају предност у регулисању последица промењених околности. Аутор критикује строги став англосаксонских права која суду дозвољавају само да раскине уговор у случају да се околности значајно измене и наглашава да се флексибилнијим решењем, које дозвољава судску ревизију уговора, омогућава правично решење појединачних случајева. При томе аутор наводи пандемију коронавируса као промену околности која захтева флексибилна решења и прилагођавање уговорних обавеза зато што се ограничења у вези са пандемијом стално и често мењају.

У овом раду аутор је пружио квалитетну, научно утемељену и садржајну студију о значају промењених околности и показао значај флексибилности правила о промењеним околностима у кризним временима. Аутор је посебно нагласио различите системе правила о промењеним околностима и објаснио њихове предности и недостатке и у том светлу критиковао правила српског права. Зато овај рад представља користан допринос науци грађанског права и посебно истраживањима на тему уговорне одговорности.

У овом раду аутор анализира и критикује правила о утицају смрти даваоца издржавања на уговор о доживотном издржавању. Према решењу српског права, у случају смрти даваоца, његову позицију у уговору могу да наследе само његови потомци и супружник, док су остали наследници искључени из могућности наслеђивања. Поред тога, прималац издржавања нема право да одбије да се уговор настави с наследницима даваоца издржавања, иако се ради о уговору код којег је лична веза између уговорника од велике важности. Аутор критикује ова решења и предлаже реформу у циљу равноправне заштите интереса обе уговорне стране и очувања уговора о доживотном издржавању.

Аутор је аргументовано показао да је ограничење наследивости позиције даваоца издржавања арбитрарно и да не одговара практичним потребама. Однос сродства или брачна веза нису гаранције да је одређено лице блиско са примаоцем издржавања и да је зато у најбољој позицији да настави с извршавањем уговорних обавеза. Зато аутор наглашава да би боље решење било да се наследивост ограничи суштинским, а не формалним критеријумима, као што је нпр. чињеница да је одређено лице живело у заједници с даваоцем или примаоцем издржавања.

Посебна пажња посвећена је интересима примаоца издржавања. У раду се критикује неравноправан положај примаоца у односу на наследнике даваоца издржавања. Док наследници имају права да одбију да преузму уговор, прималац издржавања то право нема, чиме се занемарује његов интерес да га издржава лице с којим се налази у добрим личним односима. Аутор аргументовано критикује ово решење и наводи пример швајцарског права како би показао да је оправдано да прималац издржавања има могућност да одустане од уговора ако се промени личност даваоца издржавања.

У раду се детаљно анализира питање накнаде за учињено издржавање у случају раскида уговора због смрти даваоца издржавања. Аутор критикује једностраност српског законодаваца који је уредио питање накнаде само за случај да наследници који могу да преузму уговор нису у стању да то ураде. Он наводи да је то решење одраз неједнаког вредновања обавеза уговорних страна јер се обавеза примаоца издржавања неоправдано сматра вреднијом и већом од обавезе даваоца издржавања. Аутор зато наглашава да се накнада за учињено издржавање дугује у свим случајевима раскида уговора о доживотном издржавању без кривице даваоцевих наследника, у складу са општим правилима уговорног права.

У закључку аутор предлаже реформу којом би позиција даваоца издржавања била наследива без ограничења, уз право сваке стране да одустане од уговора, при чему би се оправданост разлога да се одустане од уговара одражавала на накнаду за раскид уговора. Аутор такође закључује да сами уговорници имају могућност да уреде

судбину уговора за случај смрти даваоца издржавања, иако она није изричито предвиђена у закону.

Овај рад се истиче детаљном правнодогматском и телеолошком анализом правних последица смрти даваоца издржавања. Рад је заснован на релевантној домаћој и страној литератури, а закључци аутора су аргументовани и доследни. Поред критике постојећих правила, аутор је предложио адекватнија решења *de lege ferenda*. Зато овај рад, као ауторитативна критика једног важног аспекта уговора о доживотном издржавању, чини значајан допринос српској правној науци.

3. УЧЕШЋЕ НА НАУЧНИМ И СТРУЧНИМ СКУПОВИМА

Милош Вукотић је учествовао на следећим скуповима у иностранству:

- XXVIII World Congress of the International Association for the Philosophy of Law and Social Philosophy (IVR), Лисабон 17–21 јул 2017, рад на тему: „Aharon Barak’s Theory of Purposive Interpretation of Wills“;
- Annual Conference of the Central and Eastern European Network of Jurisprudence (CEENJ) “Jurisprudence in Central and Eastern Europe: Work in Progress 2016”, Вилњус 11–14 септембар 2016, рад на тему „Interpretation of Wills“;
- 4th European Society for Comparative Legal History Biennial Conference „Culture, Identity and Legal Instrumentalism“, коју је организовало Европско друштво за упоредну историју права, Гдањск 28 јун–1 јул 2016, рад на тему: „Punishment in the Law of Tort“;
- XXII Annual Forum of Young Legal Historians „History of Legal Sources: The Changing Structure of Law“, Београд 6–8 мај 2016, рад на тему „Laesio enormis in Serbian Law: Historical and Comparative Perspective“;
- XXI Annual Forum of Young Legal Historians „Law and Transition“, Тел Авив, 1–3 март 2015, рад на тему „Civil Law in the Transition to Socialism: Court Practice After the Abrogation of Civil Legislation in Socialist Yugoslavia“;
- IX International Conference „Ab servi usque ad operari – History of Labour Law and Social Policy“, коју су организовали Удружење студената права Јагелонског универзитета и Катедра за правну историју Пољске на Јагелонском универзитету, Краков, 24–25 јануар 2015, рад на тему „Social Policy in Serbian Tort Law: The Case of Vicarious Liability for Employees“;
- VII International Conference „Ius ad bellum, ius in bello: History of Military Law and Law of War“, коју су организовали Удружење студената права Јагелонског универзитета и Катедра за правну историју Пољске на Јагелонском универзитету, Краков, 13–14. април 2013, рад на тему „The Liability of the State for Damage Caused by Terrorist Acts and During Public Demonstrations and Manifestations under Article 180 of the Serbian Obligations Act“;

- XVI Internationales Sommerseminar „Kampf ums Recht: Prozess und Vollstreckung als Zentrum der Antiken Rechtsordnungen“, који је организовао Правни факултет Универзитета у Бечу, Шимелбах/Нојрајхенау, 21–24. јун 2012, рад на тему „Actio contraria and Mandator’s Liability“;
- XV Internationales Sommerseminar „Leges Damnae: Exegetische Übungen in der antiken Rechtsgeschichte“, који су организовали Универзитет у Сегедину и Регионални комитет Мађарске академије наука и уметности у Сегедину, Сегедин, 23–25. јун 2011, рад на тему „Consensuality and Transfer of Ownership in Emptio-venditio: D.12.4.16“.

Милош Вукотић је учествовао на следећим скуповима у земљи:

- Конференција „Сећање на професора Михаила Константиновића – 70. годишњица часописа Анали Правног факултета у Београду, Београд 5–6. октобар 2023;
- Међународна конференција „Legal System in the Period of the New Reality“, који је организовао Правни факултет Универзитета у Приштини, Косовска Митровица 21. септембар 2021, рад на тему: „From Coronation to Coronavirus: Frustration of Contract and Covid-19“;
- XXVIII Сусрет правника у привреди Србије, који је организовало Удружење правника у привреди Србије, Златибор 27–29. мај 2019, рад на тему: „Неимовинска штета правних лица“;
- XXX сусрет Копаоничке школе природног права, који је организовало Удружење правника Србије, Копаоник 13–17. децембар 2017, рад на тему „Раскид уговора о доживотном издржавању због поремећених односа“;
- XXIII Сусрет правника у привреди Србије, који је организовало Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 9–11. септембар 2014, рад на тему „Критички осврт на правни режим општих услова пословања у српском праву“.

4. НАСТАВНИ РАД

Од 2021. године кандидат држи предавања, руководи студијским групама и испитује студенте на предметима Наследно и Облигационо право. Наставни рад кандидата заслужио је највише оцене студената у сваком семестру. Преглед је дат у следећој табели:

ШКОЛСКА ГОДИНА	ОБЛИК НАСТАВЕ	ПРОСЕЧНА ОЦЕНА
2021/22 јесењи семестар (предмет: Облигационо право)	ПРЕДАВАЊА	4,20
	ВЕЖБЕ	4,09
2021/22 пролећни семестар (предмет: Наследно право)	ПРЕДАВАЊА	4,33
	ВЕЖБЕ	4,27
2022/23 јесењи семестар (предмет: Облигационо право)	ПРЕДАВАЊА	4,40
	ВЕЖБЕ	4,47
2022/23 пролећни семестар	ПРЕДАВАЊА	4,34

(предмет: Наследно право)	ВЕЖБЕ	4,26
2023/24 јесењи семестар (предмет: Облигационо право)	ПРЕДАВАЊА	4,40
	ВЕЖБЕ	4,30
2023/24 пролећни семестар (предмет: Наследно право)	ПРЕДАВАЊА	4,34
	ВЕЖБЕ	4,27

Поред обавезних предмета, на основним студијама Милош Вукотић држи предавања и испитује студенте на изборном предмету Нотарско право.

Поред наставе на основним студијама, Милош Вукотић држао је наставу и на мастер и докторским студијама:

Мастер студије:

- Правни послови грађанског права
- Посебни именовани уговори и наследноправни уговори
- Оставински поступак и упућивање на парницу
- Уговорна одговорност за штету
- Пуноважност уговора
- Правни послови грађанског права
- Посебни именовани уговори и наследноправни уговори
- Јавнобележничко право

Докторске студије:

- Општи део грађанског права
- Облигационо право
- Закључење уговора
- Неважност уговора
- Уговорна одговорност
- Наследно право
- Јавнобележничко право
- Слобода завештања и нужни део

Од избора у звање доцента Милош Вукотић био је ментор за израду следећих завршних мастер радова:

- Марија Грујичић, „Заштита повређеног права на нужни део“, 2025;
- Лена Весковић, „Дигитална имовина с посебним освртом на питање наслеђивања, 2025;
- Андреа Милинчић, „Одговорност продавца за неиспуњење обавезе на предају ствари“, 2024;
- Јована Павловић, „Обавеза поучавања завештаоца код јавнобележничког завештања, 2024;
- Јасна Милосављевић, „Раскид уговора о доживотном издржавању због неиспуњења : мастер рад из Наследног права“, 2024;
- Василије Бошковић, „Компаративна анализа форме уговора : јавнобележнички запис и јавнобележничка солемнизација“, 2024;

- Кристина Радовић, „Побијање дужникових правних радњи“, 2024;
- Лука Стојилковић, „Понуда и општи услови пословања у српском праву“, 2024;
- Маја Милојковић, „Доказна снага јавнобележничких исправа“, 2023;
- Даница Компировић, „Раскид уговора о доживотном издржавању“, 2023;
- Ивана Стевановић, „Однос уговора о уступању и расподели имовине за живота са сродним уговорима“, 2023;
- Андреј Бабић, „Uslov kao modifikacija pravnog posla u naslednom pravu“, 2023;
- Даница Кабашић, „Лична природа уговора о доживотном издржавању“, 2022.

5. МИШЉЕЊЕ КОМИСИЈЕ

Комисија је утврдила да је др Милош Вукотић испунио све услове за избор у звање ванредног професора прописане чл. 74 Закона о високом образовању, чл. 134 Статута Универзитета у Београду, чл. 112, Статута Правног факултета Универзитета у Београду и чл. 13 Правилника о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду и то на следећи начин:

- Добио је позитивну оцену педагошког рада у студентским анкетама током целокупног претходног изборног периода;
- Након првог избора у звање доцента објавио је више научних радова: једну научну монографију категорије М42, један рад категорије М23, два рада категорије М24, један рад категорије М33 и четири радова категорије М44, а сви радови су из области за коју се бира;
- Један рад др Милоша Вукотића изложен је на међународној конференцији и штампан у целини (М33);
- Један од радова категорије М24 изложен је на домаћој научној конференцији;
- Од 2017. до 2020. године учествовао је на научном пројекту Правног факултета у Универзитета у Београду „Идентитетски преображај Србије: Реформа Грађанског права; 2021. године учествовао је на научном пројекту Правног факултета у Универзитета у Београду „Епидемија. Право. Друштво“; од 2022. до 2023. године учествовао је на научном пројекту Правног факултета у Универзитета у Београду „Савремени проблеми правног система Србије“; од 2024. године учествује на научном пројекту Правног факултета у Универзитета у Београду „Поблеми стварања, тумачења и примене права“; од 2018. до 2022. године учествовао је и на пројекту „Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније“;

Бројем и квалитетом објављених научних радова, др Милош Вукотић несумњиво је испунио услове за избор у звање ванредног професора који се тичу научног рада. Квалитет његових научних радова налази се на највишем нивоу због изузетне систематичности, коришћења обимне и релевантне домаће и стране литературе, прецизне анализе правних правила и њихових практичних последица. Милош Вукотић је у свим радовима направио успешну везу између правне теорије и правне праксе, показујући циљеве различитих правних установа и њихове практичне последице. Осим

тога, у свим радовима учињени су аргументовани и квалитетни предлози у циљу побољшања постојећих правила. Његов научни допринос истиче се не само квалитетом научне расправе, него и значајем тема којима се бавио. Др Милош Вукотић је афирмисао неколико важних поља истраживања која раније нису била заступљена у домаћој правној науци. У области облигационог права, учинио је искорак у научном проучавању пребијања потраживања, док је у области наследног права поставио основе за научно истраживање наслеђивања предузећа, као и за боље разумевање правила о позицији и одговорности наследника. Његови научни радови објављени од избора у звање доцента сигурно ће представљати драгоцену референтна дела за даља истраживања у овим важним и актуелним областима. Поред тога, био је уредник тематског зборника међународног значаја и уредник тематског зборника водећег националног значаја, те је учествовао на два научноистраживачка пројекта.

Др Милош Вукотић говори енглески и немачки језик и екстензивно користи литературу на овим језицима у свом научном раду.

Способност за наставни рад кандидат је показао током четири године држања наставе, руковођења студијским групама и испитивањем студената на предметима Наследно право и Облигационо право. У сваком семестру кандидат је добио највише оцене својих студената. Милош Вукотић је учествовао у настави на свим нивоима студија, а осим тога био је ментор за израду бројних мастер радова.

Милош Вукотић је такође био члан комисија за избор сарадника и асистената на предметима Наследно право и Облигационо право, учествовао је у комисији за одбрану пројекта докторске дисертације асистенткиње Ксеније Џипковић и стално се залагао за унапређење колегијалних односа и подршку млађим колегама.

Поред наставног рада, др Милош Вукотић био је ангажован на Правном факултету Универзитета у Београду као члан две стручне комисије, као секретар Катедре за грађанско право и као секретар редакције часописа *Анали Правног факултета у Београду*.

Кандидат је боравио на више међународних конференција у иностранству и објавио више радова у страним часописима, а 2017. године био је добитник стипендије Немачке службе за академску размену (DAAD), у оквиру пројекта „*SEE EU Cluster of Excellence in European and International Law*“, која му је омогућила истраживачки боравак на Европа институту Универзитета у Сарланду.

Кандидат је правничку вештину усавршавао и ангажовањем на пројекту „Јачање сектора услуга“ који је спровела „HD European Consulting Group“. На том пројекту је учествовао у изради нацрта Закона о услугама и анализе српског законодавства у оквиру имплементације Директиве 2006/123/ЕЗ о услугама на унутрашњем тржишту и тиме учинио несумњиви допринос академској и широј јавности.

Наведеним ангажовањима и достигнућима др Милош Вукотић показао је посвећеност научноистраживачком и наставном раду, дао је значајан допринос науци грађанског права, академској и широј заједници и остварио успешну сарадњу с другим научним уставновама у земљи и иностранству.

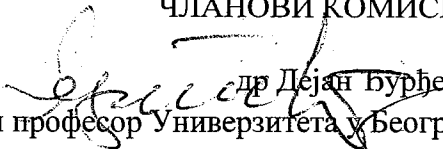
Имајући у виду испуњеност свих прописаних услова и несумњиви лични и професионални квалитет кандидата, ова Комисија има част да Изборном Правног факултета Универзитета у Београду учини

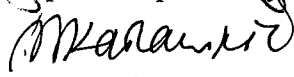
ПРЕДЛОГ

да се доктор правних наука Милош Вукотић изабере у звање ванредног професора за Грађанскоправну ужу научну област – предмети: Наследно право и Облигационо право.

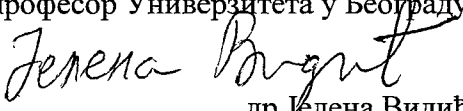
Београд, 4. септембар 2025. године

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

др Дејан Бурђевић
редовни професор Универзитета у Београду

др Марија Караникић Мирић
редовни професор Универзитета у Београду

др Марко Бурђевић
ванредни професор Универзитета у Београду

др Јелена Видић
редовни професор Универзитета у Новом Саду

др Михајло Цветковић
ванредни професор Универзитета у Нишу